

„Tralala, tralala, hopsasa”, zong Ru.

„Je schijnt nog al niet erg gebukt te gaan onder je lot”, vond Greet.

„De hoop op betere tijden houdt mij staande. Maar als je in mijn innerlijk kon zien....”

„'t Zal een zoodje wezen”, flapte Phil opeens eruit.

„Nou, Phil....” berispte half de oudere zuster.

„Jonkvrouw, uw aanminning woord heeft mij tot in 't diepst van mijn ziel....” begon Ru.

„Ach, schei toch uit, nare jongen. Greet, zeg jij toch eens tegen hem....” viel Phil in.

„Nou, Phil....” bestrafte weifelig weer Greet.

Maar nu brak Phil los:

„Nou Phil, nou Phil! Moet je 'm nog gaan verdedigen ook! Ik krijg altijd de standjes thuis, omdat Ru zoo bespottelijk tegen me doet, net of ik dat helpen kan. Laat ie me met rust laten, ik kan 'm niet uitstaan. Altijd met z'n gekheden.... waarom doet ie dat tegen mij als hij weet, dat ik er altijd voor op mijn kop krijg. Hij houdt me altijd voor den gek”.

Phil's tranen begonnen bijna weer te vloeien. Greet suste wat met woordjes van: „Kom, kom”, en „nou ja”. Maar Ru zei: „Wel, nu ben ik toch stom van verbazing. Krijg jij standjes, omdat ik je wil dragen als je moe bent?”

„Och,.... mispunt!” Phil kookte.

„Nee, Phil, dat mag je niet zeggen. 't Is waar....” begon Greet weer. Maar Phil liep naar den anderen kant van den weg en riep: „Ja, jij gaat hem ook al verdedigen, net als Ma. Nou maar, ik bemoei me nergens meer mee. Ik zeg nooit weer 'n woord tegen hem, als hij dat maar weet. Dan kan hij me voor den gek houden zooveel als ie wil, dan heeft ie er tóch geen plezier van”. En ze stopte „De kleine Johannes” met een harden ruk in de blouse van haar matrozenpak.

Zoo slofte ze een eind door, de stof aan

den wegkant opschoppend met booze voetjes. In zichzelf mopperde ze nog na. Ze zou Greet nóg eens helpen. Greet was ontrouw, liep over naar den vijand, ja dát wás 't. Nu ze pas weer een brief van Freddy had gekregen, had ze Phil niet nodig. Nu, ze kon naar de maan loopen, met Freddy erbij, dat was dan meteen gezellig!

Met een plof viel opeens 't boek uit haar blouse op den grond. Ze trapte er bijna op, struikelde en viel. Terwijl ze weer overeind schutterde en haar witte rok afsleeg, zag ze Greet komen aanloopen. (Phil was in haar boosheid vooruitgehouden). „Heb je je pijn gedaan”, riep Greet.

Ondanks zichzelf, voelde Phil 'r boosheid wegglijpen. „Och, welnee”, zei ze, een beetje weifelig.

„Toe, kom nou weer bij ons loopen. Ru meende 't heusch goed, hij wou je dragen. Ik weet wel, dat hij anders wel eens onaardig is, maar nu meende hij 't heusch”, pleitte Greet. Ze troonde Phil mee, pakte haar hand en stak die toe aan Ru. „Flippie is weer goed”, zei ze bij wijze van verzoening. Phil glimlachte 'n beetje raar, en trok gauw haar hand weer weg. Nu had ze net 't gevoel of zij heel mal had gedaan. En stilletjes liep ze door naast Greet, hangend aan haar arm. Ze was blij toen ze thuis waren en ze bij Ma op de koele warande 'n glas limonade gingen drinken. De late middagzen zette het Hooglandsche park in een zachten gloed, waarin de accacia bloesem teederwit bloeide. Wat Zondagrijders fietsten naar de stad, luidruchtig keel-schreeuwend en lachend. In de stilte na hun voorbijgaan floot een merel zijn gorgelende kristaltoon. En lang vielen de boomschaduw en den breedwitten weg. Ma had nog na-pijn en zat maar stilletjes in haar leunstoel. Greet stond te wiegen op haar voetpunten, haar armen op de balustrade en de oogen strak-absent in de verte starend. Ru blies wolkjes uit zijn cigaret, telkens de blauwe rookpluimpjes na-oogend.

Phil wenschte, dat 't zoo altijd verder